ARPORT

אורלי סבר
اورلي سيفر
Orly Sever

אוצרת **ורדית גרוס**

צוות ארטפורט
מנהלת **ורדית גרוס**
רכזת התכנית **יעל משה**
מפיקה **נעמה הנמן**
אחראית גלריה ומדיה חברתית **ניצן גאון**

עיצוב גרפי **סטודיו 2ג**
תרגום לאנגלית **דריה קסובסקי**
תרגום לערבית **רים גנאיים**
הקמה **ששי מזור**
צילום **לנה גומון**, **ארקדי ספיבק**
יחסי ציבור **הפלטפורמה לאמנות**

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום וטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה

הקרן המשפחתית על שם תד אריסון: ג׳ייסון אריסון (יו״ר), שלומית דה־פריס (מנכ״ל), רחל כהן (משנה למנכ״ל וסמנכ״ל כספים), יפעת שמואלביץ׳ (סמנכ״ל השקעות חברתיות)
ועדה מייעצת לארטפורט: עידו בראל, אילן דה־פריס, סאלי הפטל נוה, מירה לפידות, דני מוג׳ה

ארטפורט ارتبورت
רח׳ העמל 8, תל אביב–יפו artport.art

העבודות בתערוכה **סמיכות**
הופקו בסיוע בי ג׳י בונד ישראל

סמיכות تلاصُق

מריה סאלח מחאמיד
ماريا صالح محاميد

אורלי סבר
اورلي سيفر

במקבץ **סמיכות** מוצגות זו לצד זו שתי תערוכות יחיד, המחוברות בחוטים דקים של צבע, של חומר, של עניין ושל שותפות גורל.

אורלי סבר ו**מריה סאלח מחאמיד** שהו בתוכנית משכן אמן של ארטפורט בקיץ 2020. התוכנית, שהחליפה את תוכנית שהות האמן הבינלאומית של ארטפורט שנקטעה בעקבות מגבלות הטיסה לישראל, העניקה סטודיו ומגורים לאמנים המתגוררים במרחק למעלה מ־100 ק"מ מחוץ לתל אביב. אורלי סבר מקיבוץ כברי ומריה סאלח מחאמיד מעין מאהל הפכו בארטפורט לשכנות לרגע. כל אחת מהן יצרה בסטודיו שלה עולם שלם ונפרד, אך שתיהן יצרו עולם, שהצבע השולט בו הוא שחור בעל מרקם סמיך, הבולע את הצופה אל תוכו משל היה חור שחור, כך שנדרש מבט נוסף כדי לגלות את הצבעים ואת השכבות, המנסים לפרוץ מבעדו.

האמניות מציגות ב**סמיכות** עבודות חדשות, שתוכננו במיוחד עבור חלל הגלריה. אצל שתיהן זולג העולם האישי אל תוך התערוכה, עוצר את זרימת היום־יום, משבש אותה, מנכיח את היעדר התנועה הטבעית ומעמת אותנו עם הריכוז המוחלט שהיינו רוצים להעניק לעבודת האמנות, לרגע עצמו. בימים שבהם רבים עוסקים במדיטציה, במיידנפולנס, בריכוז ובהתמרכזות, העבודות בתערוכה מנכיחות את ההפרעות ואת רעשי הרקע הבלתי פוסקים, את חוסר היכולת שלנו לעשות רק את מה שהיינו רוצים לעשות.

القيّمة **فارديت جروس**

فريق أرتبورت
المديرة **فارديت جروس**
منسقة البرنامج **ياعيل موشيه**
المنتجة **نعمة هانمان**

التصميم الجرافيكي **ستوديو ج2**
العلاقات العامة **المنصة الفنية**
ترجمة **داريا كوسوفسكي، ريم غنايم**
بناء وتركيب **ساسي مازور**
تصوير **لانا غومون، أركادي سبيفك**
المسؤولة عن صالة العرض ووسائل التواصل الاجتماعي:
نيتسان غاؤون

تعمل أرتبورت، التي أسسها الصندوق العائلي على اسم تد أريسون، بلا أهداف ربحيّة لتعزيز ورعاية الفن المعاصر في إسرائيل. من خلال المؤتمرات والمعارض وورش العمل المهنية للفنانين وبرنامج الإقامة الأبرز في إسرائيل، تعمل أرتبورت على إيصال أصوات الفنانين في الفضاء العام وتعزيز الروابط بين الفن والمجتمع.

الصندوق العائلي على اسم تد أريسون: جيسون أريسون (رئيسة مجلس الإدارة)، شلوميت دي فريس الرئيسة التنفيذية)، راحيل كوهين (نائبة الرئيس التنفيذي ومديرة المالية)، يفات شموليفيتش (نائبة الرئيس للاستثمارات الاجتماعية) اللجنة الاستشارية لأرتبورت: إيلان دي فريس وداني موجا وميرا لابيدوت وسالي هافتل نافيه وعيدو بارئيل

ארטפורט ارتبورت

شارع هعمال 8، تل أبيب-يافا artport.art

تمّ إنتاج الأعمال في معرض تلاصُق بدعم بيغي بوند إسرائيل

يقدم معرض **تلاصُق** معرضين فرديّين جنبًا إلى جنب، متصلين بخيوط رقيقة من اللون والمادة والاهتمام والشراكة في المصير.

أقامت أورلي سيفر وماريا صالح محاميد في برنامج إقامة فنان في أرتبورت في صيف عام 2020. البرنامج،، الذي حل محل برنامج الإقامة الدولية لأرتبورت الذي توقّف بسبب قيود السفر إلى إسرائيل، قدم استوديو ومسكنًا للفنانين الذين يعيشون على بعد أكثر من 100 كيلومتر خارج تل أبيب. أورلي سيفر من كيبوتس كابري وماريا صالح محاميد من عين ماهل التقتا من جديد في أرتبورت وأصبحتا جارتين للحظة. كل منهما خلقت في الاستوديو الخاص بها عالماً كاملاً ومنفصلاً، لكن كلتيهما خلقتا عالماً لونه السائد أسود ، ذو نسيج سميك يبتلع المشاهد إلى الداخل مثل ثقب أسوَد، لذلك ثمة حاجة إلى نظرة ثانية وثالثة لاكتشاف الألوان والطبقات التي تحاول الانبثاق من تحته.

تعرض الفنانتان أعمالهما الجديدة في **تلاصق** والتي صممت خصيصًا لفضاء صالة العرض. في كليهما، يتدفق العالم الشخصي إلى قلب المعرض، ويوقف التدفق اليومي، ويشوّشه، ويعرض حضور غياب الحركة الطبيعية ويواجهنا بالتركيز المطلق الذي نود أن نكرّسه للعمل الفني، أن نكرّسه للحظة نفسها. في الأيام التي ينخرط فيها الكثيرون في التأمل واليقظة والتركيز والتمركز، تعرض الأعمال في المعرض حضور الاضطرابات والضوضاء المستمرة في الخلفية وعدم قدرتنا على فعل ما كنا نود القيام به فقط.

מריה סאלח מחאמיד
מוניטור

בדי ענק פרושים על הרצפה בסלון ביתה של מריה סאלח מחאמיד. הספות מוסטות לצדי החדר, החיים נדחסים למטבח, האמנות משתלטת על הבית; או כך, לפחות, היינו רוצים לחשוב. בפועל, החיים מזדחלים פנימה כל הזמן, בכל מקום, בכל שעה. כפות הרגליים היחפות של סאלח מחאמיד טופפות על הבד, הולכות לרגע לטפל בתינוקת הקטנטנה, שנולדה לפני חודשים אחדים, יוצאות מהתמונה ושבות אליה, מותירות בה סימנים. החיים והאמנות, הסטודיו והבית, האם והתינוקת — כולם הופכים לאחד.

במהלך ההיריון מצאה סאלח מחאמיד את עצמה עוברת בדיקת MRI. זו לא הפעם הראשונה שלה בתוך הגליל האופקי, אבל זו הפעם הראשונה שלא היתה שם לבדה. קשורות בחבלים ובחגורות מיוחדות לבטן ההיריונית נכנסו סאלח מחאמיד והעוברית אל תוך מכשיר הפלאים, המסוגל, קצת כמו האמנית עצמה, לראות פנימה, אל מעבר למעטה החיצוני. אסור לזוז בתוך המכשיר, שסורק אט־אט את הגוף כולו, והחבלים שבתחילה נחוו ככובלים, הפכו למשענת. גם על בד הציור מתרבים הכבלים: חבלים מרסנים את הסוסה ההיריונית, אינפוזיות מחוררות את ידי האם והתינוקת, כבלי חשמל מזינים את המוניטור. חלקם אוזקים ומכאיבים, אחרים מסייעים ומרפאים. מחלקם אנו מנסים להשתחרר, לחלקם אנו בוחרים להישאר קשורים.

מתוך הפחם השחור, האופייני לכל עבודותיה של סאלח מחאמיד, מתחילים לעלות צבעים. הצבע השחור מנסה להשליט סדר; הצופה יודע על מה להסתכל, לכאורה דעתו אינה מוסחת, אבל בפועל דעתנו תמיד מוסחת, ומתחת לשחור מסתתרות שכבות צבע נוספות, חלקן לא נראה לעולם. הן נוספו לאחר הלידה — אדום של דם, כחול וירוק של ידי תינוקת אחרי בדיקות דם מרובות, לבן של הבטחה חדשה. קשה לתחום את הצבעים, ומרגע שהשתחררו הם מצויים בכל מקום; כמו הילדה שלא תישאר בחדר לאורך זמן ובקרוב תבקש בעצמה לזחול על התמונה ולהשאיר עליה את

סימניה; כמו הארנבונים שהשתחררו מפיג'מת בית החולים אל תוך הבד; כמו הציור, שאחרי שיסיים להשתלט על הסלון הביתי, יעבור לקובייה הלבנה, יעלה מן הרצפה אל הקיר ויעטוף את הגלריה מקצה אל קצה.

העבודות של סאלח מחמיד מספרות סיפור היוצא מן הביוגרפי אל הכללי. הפוביה הפרטית שלה מסוסים מתגבשת לכלל ציור האוצר בחובו את הפחדים של כולנו. אך האם הסוסה ההיריונית בציור יכולה להיות מישהי אחרת פרט לאמנית? האם נתונה לנו האפשרות לראות מעבר לתוויות ולקווי המתאר שהוטבעו בנו עם לידתנו ובמהלך חיינו? האם אחרים, החיצוניים לנו ואינם מצוידים במכשיר MRI, יכולים לראות אותנו באמת?

מריה סאלח מחאמיד (נ' 1990, אום אל־פחם; חיה ועובדת בעין מאהל) בוגרת **מכללת אורנים**. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד **במוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית**, **בגלריה מאיה**, תל אביב, **בבית האמנים** בירושלים ובגלריה **לאמנות אום אל־פחם**. זוכת תחרות יוצרים צעירים מטעם **מוזיאון הכט**, **אוניברסיטת חיפה** ופרס הצטיינות מ**מכללת אורנים**.

ماريا صالح محاميد
مونيتور

أقمشة هائلة من الخيش منتشرة على أرضية الصالون في منزل ماريا صالح محاميد. الأرائك مزاحة إلى جوانب الغرفة، الحياة محشورة في المطبخ، والفن يسيطر على المنزل. أو هكذا على الأقل كنا نود أن نفكر. فيه عمليًا، تزحف الحياة إلى الداخل. طيلة الوقت، في أي مكان وفي أي وقت. تدور كفتا قدمي ماريا الحافيتين على القماش، وتذهبان للحظة لتعتني بالطفلة الصغيرة التي ولدت قبل بضعة أشهر، ثم تخرجان من اللوحة وتعودان إليها، تاركتين آثارًا عليها. الحياة والفن، الاستوديو والمنزل، الأم والطفلة — تصير شيئًا واحدًا.

خلال فترة الحمل، وجدت ماريا نفسها تخضع لفحص التصوير بالرنين المغناطيسي. هذه ليست المرة الأولى لها داخل الأنبوب الدائري، لكنّها المرة الأولى التي لا تكون فيها بمفردها. مربوطاتٍ بحبال وأحزمة خاصّة للبطن الحامل، دخلت ماريا والجنين الجهاز العجيب الذي يكشف ما تريد وما لا تريد، والذي يمكنه، على غرار الفنانة نفسها، رؤية الداخل، ما وراء الغلاف الخارجي. يحظر التحرّك داخل الجهاز الذي يقوم ببطء بمسح الجسم بالكامل، والحبال التي بدأت كقيود أصبحت مسند ظهر. تتكاثر الكوابل أيضًا على القماش — فالحبال تروّض الفرس الحامل، وتثقب الأنابيب أيدي الأم والطفلة، وكابلات الكهرباء تغذّي المونيتور. بعضها يقيّدنا ويؤذينا، والبعض يساعدنا ويشفينا. نحاول التحرر من البعض، ونختار أن نبقى مربوطين ببعضها.

من الفحم الأسود النموذجي لجميع أعمال ماريا صالح محاميد، بدأت الألوان تظهر. يحاول اللون الأسود وضع الأمور في نصابها — يعرف المشاهد ما الذي يجب أن ينظر إليه، ويبدو أن عقله ليس مشتتًا. لكن من الناحية العملية، فإن أذهاننا دائمًا ما تكون مشتتة، وتحت اللون الأسود توجد طبقات إضافية من الطلاء مخفية، بعضها لم يُرَقطّ. تمت إضافتها هناك بعد الولادة — حمرة الدم، وزرقة وخضرة يد الطفلة بعد العديد من اختبارات الدم المتعددة التي خضعت لها، بياض الوعد الجديد. يصعب تأطير الألوان وبمجرد إطلاقها تكون

في كل مكان. مثل الطّفلة التي لن تمكث في الغرفة لفترة طويلة وستطلب من نفسها قريبًا الزحف على اللوحة وترك أثرها عليها، مثل الأرانب التي انطلقت من بيجامة المستشفى في قماش الخيش، مثل اللوحة التي بعد الانتهاء من سيطرتها على صالون المنزل ستنتقل إلى المكعب الأبيض. للمعرض من طرف الى الطرف الاخر للمعرض.
تحكي أعمال صالح محاميد قصة تخرج من السيريّ إلى العموميّ. يتبلور رهابها الخاص من الخيول في لوحة تحمل مخاوفنا جميعًا. لكن هل يمكن أن تكون الفرس الحامل في اللوحة شخصًا آخر غير الفنانة نفسها؟ هل لدينا القدرة على رؤية ما وراء العلامات والملامح التي وسمتنا عند الولادة وطوال حياتنا؟ وهل يمكن للآخرين، الخارجيين، الذين لم يتزودوا بجهاز التصوير بالرنين المغناطيسي، رؤيتنا حقًا؟

ماريا صالح محاميد (مواليد 1990، أم الفحم)، تعيش وتعمل في عين ماهل، خريجة كلية أورانيم.
أقامت **محاميد** معارض فردية في **متحف هرتسليا**، صالة عرض مايا، تل أبيب، بيت الفنانين في القدس، **صالة عرض أم الفحم للفنون**. حائز على جائزة الفنانين الشباب من **متحف هيخت**، جامعة حيفا وجائزة التميز من **كلية أورانيم**.

אורלי סבר
רעדה

במונחים של חלל, השקט שלפני הסערה הוא מישור. מישור חלק וישר המוביל אותנו מבלי משים. חלל לבן של גלריה או הכביש המחבר בין הבית לעבודה. העיניים נעוצות בטלפון, הראש טרוד בסידורים. אבל החיים הם לא רק מה שקורה לך בזמן שתכננת תוכניות אחרות. החיים הם גם מה שקורה לך בזמן שלא תכננת כלום. היום מתערער בשל בור בכביש, עמוד בדרך, רעד שחולף בגוף, סערה המתפרצת מבעד לקירות שלא הבחנו בהם קודם לכן. המכשולים מפוזרים סביבנו — אין ישר ואין מישור, אין עבר ואין עתיד. רק הווה.

אורלי סבר מפזרת צורות בסיס אדריכליות בחלל הגלריה: גשר, קופסה, עמוד מלבני. אנחנו נאלצים להתמודד עם קיומן, ללכת מסביבן, להתמודד עם מי שהן. לרגע הן נראות כמו קוביות עץ ענקיות החונקות את החלל. אנו עלולים להיתקל בהן תוך כדי ניסיון עקר להשליט בהן סדר, כאילו שאכן קיים מקום שבו הן אמורות להימצא. לרגע הן נדמות ליצורים חיים, שנפלטו אל תוך הגלריה ומנסים למצוא בה את מקומם, להתמקם ולהתייצב; יצורי פרא קדמוניים וענקיים, שהתקבצו יחדיו, מסדירים את נשימתם, מתרגלים לאור הבוהק.

המוצקות של הפסלים מבלבלת. הם עומדים יציבים, גבוהים וחזקים בתוך גלריה גבוהה ונקייה. צבעם השחור בולט על רקע הקירות הלבנים, החשכה שלהם בולעת את האור שמסביבם. אבל היציבות שלהם זמנית. לפני רגע כלל לא ידענו שהם כאן, ועוד מעט שוב לא יהיו. עם סיום התערוכה ייהרסו הפסלים, וכל שיישאר הוא הזיכרון שלהם וזכר הגוף, שניסה למצוא את עצמו מולם, שמדד את עצמו ביחס אליהם. האם עברנו תחת הגשר הנמוך או הלכנו מסביבו? האם הנחנו לפירמידה הקטומה לסגור עלינו במעבר הצר, או בחרנו להביט בה מהצד?

הפער בין שליטה להיעדרה נוכח בחיינו תמיד, והשנה יותר מאי פעם. בזמן שהרעידות — הפיזיות והרגשיות — השתלטו על חיינו

והביטחון הבסיסי בכל מה שהוא מוכר התערער, נגלו גם רגעים אחרים. כפי שקורה לא פעם במקרי קיצון, אופיים האמיתי של הדברים הלך והתבהר; אזורים של חוסר ידיעה התחדדו, אזורים של ספק התייצבו.

בעבודה ידנית ועמלנית מעבירה סבר את הפסלים מהלך דומה לזה שעברה היא עצמה בשנה האחרונה. תהליך חיצוני שהופך לתהליך פנימי: פציעה, חשיפה, גירוד, רעד, כיסוי, איטום וקילוף. שכבת הכיסוי של המבנים — זפת אקרילית שנועדה לאטום אותם ולגונן עליהם מפני העולם — נפגעה. פצעים נחשפים ונרעדים מבפנים; הפעולה הפיזית הופכת לפעולה נפשית.

אורלי סבר (נ' 1976, חיה ועובדת בקיבוץ כברי) בוגרת **המדרשה לאמנות, מכללת בית ברל** (B.Ed.) ובעלת תואר שני (MFA) **מבצלאל – אקדמיה לאמנות ולעיצוב**. משמשת כראשת תחום חינוך לאמנויות **במדרשה לאמנות, מכללת בית ברל**. עבודותיה הוצגו בתערוכות יחיד רבות, ביניהן **במוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית, במוזיאון פתח תקוה לאמנות, במוזיאון חיפה לאמנות, בגלריה קו 16 בתל אביב** ועוד. זוכת פרס שרת התרבות והספורט לשנת 2017.

اورلي سيفر
رعشة

بمفاهيم الفضاء، هدوء ما قبل العاصفة هو مستوى. مستوى سلس ومستقيم يقودنا دون تفكير. فضاء أبيض لصالة عرض، الشارع الذي يربط بين المنزل والعمل. العيون على الهاتف، والعقل منهمك في الترتيبات. لكن الحياة ليست فقط ما يحدث لك أثناء تخطيط برامج أخرى. الحياة هي أيضًا ما يحدث لك بينما لم تخطط لشيء. النهار يتزعزع من حفرة في الشارع، عمود على الطريق، رعشة تمر بالجسد، من العاصفة التي تندلع عبر الجدران التي لم نلاحظها من قبل. تنتشر الحواجز حولنا — لا يوجد مستقيم ولا مستوى ولا ماض ولا مستقبل. إنّه الحاضر وحسب.

تقوم أورلي سيفر بنشر أشكال القاعدة المعمارية في جميع أنحاء فضاء صالة العرض. جسر، صندوق، عمود مستطيل الشكل. نضطر أن نتعامل مع وجودها، والتجول حولها، والتعامل مع هويتها. تبدو للحظة وكأنها مكعبات خشبية ضخمة تخنق الفضاء. قد نواجهها في محاولة عقيمة لإعادة النظام إليها، كما لو كان هناك حقًا مكان يفترض أن تكون فيه. تبدو للحظة وكأنها كائنات حية هربت إلى صالة العرض ويحاولون العثور على مكانها، تتموضع وتتموقع. الكائنات البرية القديمة والضخمة التي تجمعت معًا تنظم تنفسها وتتعوّد على الضوء الساطع.

صلابة التماثيل تدعو إلى الحيرة. تقف ثابتة وطويلة وقوية داخل صالة عرض طويلة ونظيفة. يبرز سوادها على الجدران البيضاء، وظلمتها تمتص النور من حولها. لكن ثباتها مؤقت. منذ لحظة لم نكن نعلم أنها كانت هنا، والآن هي حاضرة هنا، وقريبًا لن تتواجد هنا مرة أخرى. مع ختام المعرض سيتم تدمير المنحوتات وكل ما تبقى هو ذاكرتها وذاكرة الجسد التي حاولت أن تجد نفسها أمامها والتي قاسَت نفسها نسبةً إليها. هل مررنا من تحت الجسر المنخفض أم مشينا حوله؟ هل تركنا الهرم المقطوع يغلق علينا في الممر الضيق، أم اخترنا النظر إليه من الجانب؟
الفجوة بين السيطرة وغيابها موجودة في حياتنا جميعا على الدوام. حتى لو حاولنا تجنبها، فلا مفر من القول — هذا العام

زادَت أكثر. حين استحوذت الرعشات. الجسدية والعاطفية — على حياتنا وتزعزع الأمن الأساسي في كل شيء معروف، انكشفت أيضًا لحظات أخرى. كما هو الحال غالبًا في الحالات القصوى، اتّضحت الطبيعة الحقيقية للأشياء أكثر. زادت حدة مناطق الجهل، واستقرت مناطق الشك.

في عمل يدوي شاق، تنقل أورلي سيفر المنحوتات بطريقة مشابهة لتلك التي مرت بها هي نفسها في العام الماضي. عملية خارجية تتحوّل إلى عملية داخلية. إصابة، انكشاف، حكة، رعشة، تغطية، سداّ وتقشير. غطاء المباني — القطران الأكريليكي المصمم لإغلاقها ولحمايتها من العالم. قد تضرر. تنكشف الجروح وترتجف من الداخل، ويتحول الفعل الجسدي إلى فعل عقلي.

أورلي سيفر، وُلدت عام 1976، تقيم وتعمل في **كيبوتس كابري**، خريجة **كلية الفنون** (B.ED) **وأكاديمية بتسلئيل للفنون** (M.FA). عرضت سيفر العديد من المعارض الفردية، في **متحف هرتسليا ومتحف بيتاح تكفا ومتحف حيفا وصالة عرض كاف 16** وغيرها. حازت على جائزة وزير الثقافة والرياضة لعام 2017 ومديرة مجال التربية الفنية في **كلية الفنون بيت بيرل**.

Orly Sever
Tremble

In spatial terms, the calm before the storm is a plain; a stretch of level land or a flat surface, where we advance without conscious thought, such as a gallery's white space, or the road connecting home to work. The eyes are focused on the phone, the mind—on chores. But life is not just what happens when you are busy making other plans. Life is also what happens when you plan nothing at all. The day is shaken by a pothole in the road, a rod blocking the way, a tremor passing through the body, the storm erupting through walls we had not noticed before. The obstacles are all around us—there is nothing straight and nothing plain. No past and no future. Only present.

Orly Sever scatters basic architectural forms throughout the gallery space—a bridge, a box, a rectangular pillar. We are forced to confront their existence, walk around them, acknowledge their essence. For a moment they look like monumental wooden blocks choking the space. We may stumble upon them while making a futile attempt to put them in order, as if there is an actual place where they are supposed to be. For a moment they look like living creatures washed into the gallery, trying to find their place, settle down and stabilize themselves. Giant ancient wild beasts gathered together, regulating their breathing, getting used to the bright light.

The sculptures' solidity is confusing. They tower stable and sturdy inside a high-ceilinged, clean gallery. Their blackness stands out against the white walls, their darkness absorbs

the light around them, but their stability is short-lived. Just a moment ago we did not even know they existed; and soon they will be gone again. After the exhibition's closing the sculptures will be destroyed, and all that will be left is their memory and the memory of the body that sought a way to face them; that measured itself in relation to them. Did we pass under the low bridge or walk around it? Did we let the truncated pyramid close in on us in the narrow passage, or did we choose to look at it from the side?

The gap between control and the absence thereof is constantly present in our lives, this year—inescapably—more than ever. While physical as well as emotional tremors have taken over our lives, and the basic confidence in everything familiar has been undermined, other moments have also revealed themselves. As often happens in extreme situations, the true nature of things has become clearer; areas of ignorance have come into sharper focus, areas of doubt have stabilized.

Via meticulous manual work, Sever puts the sculptures through a process similar to the one she herself experienced in the past year. An external process becomes internal—bruising, exposure, scratching, tremors, covering, sealing, and peeling. The structures' protective layer—acrylic tar intended to seal and shelter them from the world—was damaged. Wounds are exposed, trembling from within; physical action becomes mental action.

Orly Sever (b. 1976; lives and works in Kibbutz) is a graduate of *Hamidrasha School of Art*, Beit Berl Academic College (B.Ed.) and the *Bezalel Academy of Arts and Design* (MFA). Head of the Arts Education Department at the *Midrasha School of Art*, *Beit Berl Academic College*. Her works have been exhibited in numerous solo exhibitions in galleries and museums throughout the country, including *Herzliya Museum of Contemporary Art*, *Petach Tikva Museum of Art*, *Haifa Museum of Art*, *Kav 16 Gallery*, Tel Aviv, etc. Recipient of the 2017 Ministry of Culture and Sports Art Award.

Maria Saleh Mahameed
Monitor

Monumental canvases are spread out on the floor in Maria Saleh Mahameed's living room. The sofas are pushed aside, life is crammed into the kitchen, and art takes over the house; or so we would like to think. In reality, life creeps in, constantly, everywhere and at all times. Saleh Mahameed's bare feet step all over the canvas, depart momentarily to take care of her newborn girl, exit the picture and return to it, leaving signs and imprints on it. Life and art, studio and home, mother and infant become one.

During her pregnancy, Saleh Mahameed found herself undergoing an MRI scan. This was not her first time inside the horizontal tube, but it was the first time she was not alone. Tied with special cords and belts for the pregnant belly, Maria and the fetus entered the mystery apparatus; a machine capable of seeing right through you, of looking inward, beyond the external shell, somewhat like the artist herself. You must not move inside the device, which slowly scans the entire body, and the cords, that started out as shackles, became a support.

Fetters also multiply on the canvas—ropes restraining the pregnant mare, IVs piercing the hands of mother and baby, electric wires feeding the monitor. Some bind and hurt, others help and heal. From some we try to break free, to others we choose to stay connected.

Colors begin to emerge from the black charcoal typical of Saleh Mahameed's works. The black strives to introduce

order: the viewer knows what to look for, his mind is ostensibly undistracted. But in effect, our minds are always distracted. Hidden under the black are additional layers of color, some we will never see. They were added there after the birth— red of blood, blue and green of a baby's hand after multiple blood tests, white of a new promise. The colors are hard to delineate. Once set free, they are everywhere—like the little girl who will not stay put for long and will soon attempt to crawl on the picture and leave her imprints on it; like the rabbits released from the hospital pajamas onto the canvas; like the paintings which will be moved to the white cube once the takeover of the living room is completed, will ascend from the floor to the gallery walls, and cover them from end to end.

Saleh Mahameed's works tell a story that progresses from the biographical to the general. Her private phobia of horses crystallizes into a painting that conceals all of our fears. But can the pregnant mare in the painting really be someone other than the artist? Can we see beyond the labels and features that have defined us since birth? Can others, who are external to us and not equipped with MRI vision, really see us?

Maria Saleh Mahameed (b. 1990, Umm el-Fahem; lives and works in Ein Mahil), holds a B.Ed. from the Art Department, Oranim Academic College of Education. Her works have been exhibited in solo exhibitions at *Herzliya Museum of Contemporary Art*; *Maya Gallery*, Tel Aviv; *Jerusalem Artists' House*; and *Umm el-Fahem Art Gallery*. Winner of the Young Artists' Competition in the Visual Arts on behalf of *Hecht Museum*, *University of Haifa*, and an Academic Excellence Award from *Oranim Academic College of Education*.

The exhibition cluster **Adhesion** consists of two solo shows presented side by side, connected by fine threads of color, matter, content, and a shared fate.

Orly Sever and **Maria Saleh Mahameed** worked at Artport in the summer of 2020 as part of the short-term Israeli Residency Program. The program, which replaced Artport's International Residency Program canceled due to flight restrictions to Israel, provided a studio and accommodation for artists living more than 100 km from Tel Aviv. Sever, from Kibbutz Cabri, and Saleh Mahameed, from Ein Mahil, united at Artport and became neighbors for a moment. Each in her studio created a differentiated whole world. Both, however, created a world predominated by thick black that swallows the viewer up like a black hole, requiring a closer look to discover the hidden colors and layers seeking to break forth.

In **Adhesion** they present new site-specific works created especially for Artport gallery. In both exhibitions, the private world infiltrates the space, interrupting and disrupting the flow of everyday life, indicating the lack of natural movement, and confronting us with the total concentration we would have liked to dedicate to the work of art, to the moment itself. At a time when many are engaged in meditation, mindfulness, concentration, and centeredness, the works on view introduce the disturbances and incessant background noises; our inability to do only what we would have liked to do.

Curator **Vardit Gross**

Artport Staff
Director **Vardit Gross**
Residency Program coordinator **Yael Moshe**
Exhibition and events producer **Naama Haneman**
Gallery assistant & social media **Nitzan Gaon**

Graphic design **Studio Gimel2**
English translation **Daria Kassovsky**
Construction **Sassi Mazor**
Photography **Lena Gomon**, **Arkady Spivak**
PR **The Art Platform**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual art residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation
Jason Arison (Chairman), Shlomit De-Vries (CEO), Rachel Cohen (Deputy CEO and CFO), Yifat Shmulevich (VP of social investments)

Artport Advisory Board
Ido Barel, Ilan De-Vries, Sally Haftel Naveh, Mira Lapidot, Dan Muggia

ARTPORT ארטפורט ارتبورت
8 Ha'Amal St., Tel Aviv-Yafo artport.art

The works in the exhibition **Adhesion** were produced with the support of BG Bond Israel

Adhesion

Maria Saleh Mahameed
Orly Sever

ART PORT
ארטפורט ارتبورت
אורלי סבר اورلي سيفر *Orly Sever*